

Reisebrev nr 4
Majuro

Tekst og bilder: Arild Solheim

Første døgn på Majuro

Å komme fram etter så mange dager i sjøen, er som å komme til eventyrland. Mye er så forskjellig fra der man kommer fra. Den lange reisa gjør at man får en reell følelse av at man har reist langt. Man har sett lengden på distansen meter for meter. Det at turen var så slitsom, forsterket bare følelsene.

Under den innledende drosjeturen for å klarere inn, satt jeg å så ut langs rekken av butikker, skoler, små restauranter, kirker og folk og ikke minst masse barn. Alt virket så eksotisk. Jeg fikk lyst å gå ut og ta på alt sammen.

Da jeg kom om bord igjen, firet vi det gule flagget. Nå kunne vi gå på land. Vi skulle på restaurant og spise middag. Bård hadde lest i guideboka at restauranten på Robert Reimers hotell var en av de bedre. Det skulle være i nærheten. Vi gikk oppover gata et stykke, men det ble bare mer og mer boligområde. Vi snudde. Det sies at øynene er det første man blir blind på. Reimers Hotell var nemlig tett ved der vi fortøyde gummi båten.

Bård prøver gummi båten

Tide Table, restauranten på Reimers Hotell, var et trivelig, passe eksotisk spisested. Maten var god og relativt rimelig. Serveringsdamene var mikronesiske, mørkhudede, lubne og kledd i relativt side blomstede kjoler. Tempoet var tilbaketrent. Man hadde god tid. Vi bestilte kaffe og epleterte med iskrem til dessert. Kaffen kom nytraktet i store krus, men det drøyde med resten. Etter en halv times tid kom ei av damene og sa at nå sto tertene i ovnen. Den ble altså bakt spesielt for oss. Den var vel verd ventingen.

Jeg våknet uthvilt og god etter en behagelig natts sammenhengende søvn. Sola skinte inn skylightet og en mild behagelig bris fylte kabinen med frisk luft og kroppen min med velvære. Det var godt å våkne til den andre dagen på Majuro. Om bare øyeblikket kunne vare.

Men snart kom ansiktet til Bård fram i skylightet. Han hadde sett ut en plass å spise frokost på, nemlig DAR Coffee Corner.

Innklarering

Hvis jeg sa at innklareringen var unnagjort med en drosjetur, så var det en modifisert sannhet. Tollen var grei, men som nordmenn trenger vi visum til Marshalløyene. Jeg sendte et brev

med søknad tidlig i desember, men det hadde vi ikke fått svar på. Jeg hadde kopi av brevet

Regjeringsbygningen hvor blant annet tollkontoret, og skattekontoret lå

med alle bilagene og passene da jeg gikk i land. Jeg traff en hyggelig eldre herre på kontoret. Da han så passene, kjente han det igjen. Han bekreftet at han hadde fått brevet vårt. Så ga han meg to skjema for søknad om visa med beskjed om å levere utfylt neste dag.

Dagen etter var vi innom og leverte søknadene, men hvor var passene. De skulle legges ved. Det visste ikke vi noe om, så det måtte vi komme tilbake med senere. Så måtte vi igjen komme tilbake dagen etter for å hente passene igjen. Vi drøyde en ekstra dag. Vi fikk passene med stempel og alt, men vi var ikke ferdig med det.

Det skulle betales avgift. Han fylte ut et papir til oss i to eksemplarer. Det måtte vi ta med til skattekontoret som lå en halv kilometer lenger opp i gata. Der skulle vi betale 70 \$. Kvitteringen måtte vi komme til bakte med. Da først var vi ferdig innklarert etter 5 turer innom kontoret. Hvor mange ganger blir det når vi klarer ut?

Reparasjoner

Var det noe vi var skeptiske til før vi kom til Majuro, så var det hvordan i all verden vi skulle få gjort alle reparasjonene etter alle fatale problemene vi hadde hatt under overfarten. Spesielt var det styresylindrene. Her ble vi nødt til å bestille nye og ligge å vente i ukevis, var vi redd. Skepsisen snudde fort til sikker optimisme etter at vi hadde snakket med Cary, han som møtte oss og anviste oss bøye. Han kunne få ordnet både det ene og det andre. Problemer fantes ikke. Det vi ellers trengte kunne vi få kjøpt på ACE Hardware som lå i samme bygning som Reimers Hotell. Bårds inntrykk etter første besøk på ACE var at der hadde de alt mulig og enda mer.

Cary, vår servicemann

Vi ble nesten litt skeptisk til Carys positive holdning, så da vi traff Jens, spurte vi han etter andre som kunne reparere. Jens var forresten amerikaner med danske foreldre. Han viste til et verksted helt i andre enden av D-U-D. Vi dro dit og traff en hyggelig mikroneser ved navn Daniel Kramer. Vi forela han problemet med styresylindrene. Han var like positiv og forklarte i detalj hvordan han ville gå fram for å reparere. Det ble likevel Cary som fikk oppdraget. Både det og mye mer. De to påfølgende dagene etter at vi kom, gikk han nesten i skytteltrafikk mellom oss og land med deler som skulle fikses og deler som var reparert.

Det regner

Torsdag morgen var det overskyet. Etter frokost regnet det litt, men da det var over, våget vi oss i land. Vi skulle blant annet innom "Pacific Pure Water" for å høre priser på vann. Vi ville fylle opp fatet vi hadde stående på poppen for å ha å vaske oss med.

Vi hadde noe duk liggende som ble kalt for "rain catcher". Da vi kom om bord, prøve vi å montere den og ta vare på litt av vannet ovenfra, for det kom stadig små regnbyger. Men vi ga opp. Det var et virvar av tauender og spenner.

Jeg våknet natt til fredag ved at det yret litt in gjennom skylightet. Litt fuktighet kan vel ikke skade, tenkte jeg og sov videre. Neste gang var det mer alvor. Luka måtte skalkes. Enda dryppet det ned. Men verre ble det. Da jeg våknet neste gang, trommet det mot dekket. Bård var oppe og drev og spente opp en bit av en presenning for å samle litt av regnflommen i fatet. Det regnet tollekniver. Bård lurte på hvordan det var i regntida, når det var såpass nå.

Med "Rain catcheren" kunne vi på et øyeblikk ha samlet nok vann for resten av turen, men det rant også godt fra taket over cockpitpiten. Vi satte fram bøtter og flasker og snart hadde vi fylt fatet og alle tomflaskene til drikkevann.

Da regnværet sto på, sank temperaturen ned til 23 grader. Neste dag var det tilbake til normalen, 28 grader og brennende sol.

DAR Coffee Corner

I guideboka er DAR Coffee Corner beskrevet som enkelt, reint, billig og røykfritt. Alt stemte. For egen regning kan vi føye til at maten var nydelig. Det ble fort vår stam-kafe, ikke minst på grunn av den hyggelige dama som arbeidet der. Hun så ikke ut helt som de andre lubne matronene. Hun var tynn og enda mørkere i huden, men så viste hun seg å være fra Fiji.

*Frokost på DAR Coffe Corner
Bård, Arild*

*Her får vi leie bil ved Reimers hotell
Bård*

Laura

Mandag satte vi av til å se oss omkring. Vi leide oss bil, og dro på besøk til Laura. Ikke misforstå! Laura er navnet på øya i motsatt ende av atollen. Majuro er en typisk ringatoll. I sydligste halvdel av ringen er det sammenhengende øyer hvor mellomrommene er fylt igjen. En plass er det bro. De østligste øyene, Darrit, Ulinga og Delap, D-U-D, dannet

”Byen”. Fra enden av Darrit gikk det sammenhengende vei, 49 km helt til Laura på vestenden. Det var liksom bondelandet.

Vi satte oss i bilen, slo på luftkondisjoneringen og satte kursen ut av byen. Hele greia er en smal tarm av land, men da vi hadde passert broa fra Delap til Long Island, ble det særlig smalt. Vi passerte flyplassen. Rullebanen og veien ved siden av tok opp hele bredden av øya.

Videre var det stort sett kokospalmer ispedd med brødfrukttrær og andre buskvekster, et og annet hus, kiosk, skoler og kirker langs veien. Til venstre var storhavet og til høyre lagunen.

Da vi kom til Laura, utvidet landet seg og veien delte seg. Vi fant fram helt til enden av øya. Her var det også fine badestrender. Vi hadde med badetøy. En dukkert var en selvfølge. Inne ved land var vannet så varmt at det nesten var for mye. Da vi kom utpå var det mer behagelig badetemperatur. Enda litt lenger ut var det koraller med masse fargerike akvariefisk.

Storhavet til venstre, lagunen til høyre

Bård ”Schlarske fjurru”

Fra Lauras hvite strender

Like ved der vi parkerte bilen, var det en kiosk hvor vi kjøpte brus til å svale ganen med. Her kom vi i kontakt med noen av lokalbefolkningen. Vi satt lenge og pratet.

I kontakt med lokalbefolkningen

De spurte Bård om hvor mange barn han hadde. Da han svarte tre, lo de godt. Bare tre?! Her var det unormalt om man hadde mindre enn 15. Befolkningseksposjonen er et annet kapittel.

Tarawa neste

I skrivende stund har vi begynt å forberede oss på å dra videre. Tarawa i Kiribati blir neste stopp. Cary kan ikke helt skjønne hvorfor vi vil dra dit. Det er mye bedre å være her. Vi på vår side begynner å føle oss ferdige med Majuro. Det er sikkert mye mer vi kunne ha sett og opplevd, men trangen til å komme videre er begynt å melde seg.

Vennlig hilsen fra Bård og Arild